

πηγαινοερχομοὺς οὗς πρὸ πολλοῦ ἐθαρόνετο ὁ ἀριθμῆ.

Τῷ ὑπεσχέθησαν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος.

Ἦσαν αἱ *Ἠχοὶ τῶν Παρισίων*.

Τέλος ἀνεφάνησαν φέρουσαι μὲν τὸ ἄρθρον τοῦ Δουβιβιῆ πλὴν οὐχὶ καὶ τὸ ὄνομά του.

Παραπονέθη.

Καὶ πῶς, λέγει ὁ συντάκτης, δὲν γνωρίζετε ὅτι ἐν ταῦθα οὐδεὶς ὑπογράφει; . . . Ἐὰν τοῦτο δὲν σὰς ἀρέσκει ἀποταθῆτε ἀλλ' αὖτις.

Κατέφυγεν εἰς τὴν κατασκευὴν σκούφων. Εὐχάριστον καὶ εἰρηνικὸν ἄσυλον λαμπρυνθὲν ὑπὸ *Ierome Parmrot*.

Κατὰ πρῶτον ἐγένετο ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος· εἶτα δὲ ἐγκατέστη ἐν αὐτῷ. Ἀμα εἶχεν στιγμὴν ἐλευθέραν ἀπέστελλεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐπιστολάς, ὡς ἦν ἐπόμενον οὐδέποτε δημοσιευομένας, περὶ τοῦ δεινός ἢ δεινός ἀντικειμένου. Ἀλλὰ πάλιν ἐγένετο ἐξαίρεσις καὶ ἐν τινὶ φύλλῳ τῆς ἀντιπολιτεύσεως κατεχωρίσθη ἐπιστολὴ τοῦ Δουβιβιῆ περιέχουσα ἀνακοινώσιν ἀναφερομένην εἰς κατάχρησιν τινὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ τῆς συνοικίας του, πλὴν ἀνεῦ ὑπογραφῆς.

Ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας ἐταράχθη καὶ ἡ ἐφημερίς παρεκλήθη νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν πηγὴν τῆς προσβολῆς ταύτης.

Ἐκτοτε ὁ Δουβιβιῆς ἐχαρκτηρίσθη ὡς ὑποπτος μὴ ἀπολαύσας ἐν τούτοις τὴν χαρὰν νὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του τετυπωμένον.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ἐνυμφεύθη!

Πλὴν κακῶς ἐνυμφεύθη διότι μετὰ ἐν ἔτος εἶχε δίκην περὶ διαζυγίου.

Ἡ ὑπόθεσις προῤῥένησε θόρυβον σκανδαλώδη· πλὴν αὐτὸς ἐσκέπτετο ὅτι τέλος πάντων θὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του τετυπωμένον! . . .

Μετά τινα καιρὸν ὁ Δουβιβιῆς πιστὸς γενόμενος ἀκόλουθος τῆς δυστυχίας, διήρχετο ἡμέραν τινὰ διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἀγ. Ὁνωρίου. Ἐβιάδιζεν ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ ἀναπολὼν τὰς συζυγίαν δυστυχίας του, αἰτίνες οὐδ' αὐταὶ ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιφέρωσι τὴν τόσῃν ποθητὴν δημοσιότητα.

Αἶφνης μέγας θόρυβος τὸν ἐσταμάτησε.

Ἴππος τις ἀφηνιάσας ἔσυρεν ὄχημά τι.

Εἰς τὸ προκείμενον! . . . Ἴδου πράξις γεννασιότητος! . . . Ναί! . . . ὁρᾷ . . . ὁ ἵππος τὸν ἀνατρέπει . . . τὸ δὲ ὄχημα διέρχεται διὰ τοῦ σώματός του. Ἀστυνομικὸς τις κλητὴρ ἔσπευσε εἰς βοήθειάν του, ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν του.

Αἱ ἐφημερίδες δὲν δύνανται νὰ μὴ ἀναγράψωσι τὸν ἥρωισμὸν του . . . Οὔτε αὐτοὺς τοὺς πόρους του δὲν ἤσθανετο.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ' παραγγέλλει νὰ τῷ φέρωσι τὴν ἐφημερίδα τῶν δικαστηρίων, ἣν ἔφερον εἰς τὴν κλίνην του.

Διατρέχει τὰς *Εἰδήσεις*.

Ἴδου! . . . ἡ καρδιά του πάλαι, ὥστε νὰ διαρραγῇ.

Ἀναγινώσκει . . .

Χθὲς περὶ τὴν 3 ὥραν μ. μ. συμβὰν σοβαρὸν συνέκνησεν ἅπασαν τὴν συνοικίαν τοῦ ἀγ. Ὁνωρίου. Γενναῖος διαβάτης κατεσυντρίβη θέλων νὰ κρατήσῃ ἵππον ἀφηνιάσαντα. Εὐτυχεὶς λογιζόμεθα δυνάμενοι νὰ γνωστοποιήσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ ἀτρομήτου τούτου πολίτου. Ὀνομάζεται . . . Διρυβῶ.

Ἡ ἐφημερίς εἶχε τυπογραφικὸν λάθος . . .

Ἦτο μέγιστον . . .

Ὁ Δουβιβιῆς ἐστράφη περὶ τὸ προσκεφάλαιον . . .

Ὅτε ἡ νοσοκόμος τὸν ἐπληττασεν οὗτος ἦτο νεκρός.

Ἀπέθανε χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του τετυπωμένον! . . .

Εἶχον ἄδικον νὰ εἶπω ὅτι ἦτο μάρτυς;

Μετάφρασις Ν. Π. Θ.

ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 12)

Αὕτη ἡ περίστασις παρέσχεν τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὰς γυναῖκας οὐχὶ μόνον νὰ εἰσέρχωνται ἀλλὰ καὶ νὰ ἀγωνίζωνται.

Ὡς πρῶτην τῶν γυναικῶν ἀγωνισθεῖσαν εἰς τούτους τοὺς ἀγῶνας καὶ λαβοῦσαν τὸν διὰ τοῦ ἄρματος στέφανον, ὁ Πausanias (ἐν Λακωνικ. σελ. 222). ἀναφέρει Κνήσκαν τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀρχιδάμου, καὶ μετὰ ταύτην ἄλλαι πολλαὶ ἔλαβον τὸν Ὀλυμπιακὸν στέφανον καὶ μάλιστα ἐκ τῆς Μανεδονίας. Εἰσερχόμεθα εἰς τὸν τρόπον καθ' ὃν ἠγωνίζοντο.

Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἤρχίζον τῇ 10 ἡμέρᾳ τοῦ Ἑκατομβαιῶνος ὡς ἀνωτέρω εἰρηται.

Ὅθεν τὴν ἐσπέραν ἐκηρύττοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἀγωνισθησομένων, καὶ ἀμέσως ἤρχίζον αἱ θυσίαι διαρκεῖσαι μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Ἐπειτα ἕκαστος ἔτρεχε νὰ καταλάβῃ θέσιν τινὰ ἐν τῷ Σταδίῳ διὰ νὰ βλέπῃ τοὺς ἀγωνιζομένους. Ἀμα δὲ ἐξημέρωνεν πάντες οἱ θεαταὶ εἶχον καταλάβει τὰς θέσεις των, τῶν ἀθλητῶν ὄντων ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Σταδίου. Τοῦτο ἦτο 600 ποδῶν τὸ μῆκος καὶ ἀνάλογον τὸ πλάτος τὸ δὲ σχῆμα αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἦτον ὠσειδὲς καὶ τὸ μὲν μέρος ἐξ οὗ ἐλάμβανον τὴν ἀρχὴν οἱ ἀγωνισταὶ ἐκαλεῖτο Ἀφesis, Ὑσπληγῆ, Βελβίς καὶ Γραμμῆ, διότι ἦτο σχοινίον τι διαπερόμενον ἀπὸ τῆς μιᾶς ἕως τῆς ἐτέρας ἄκρας τοῦ Σταδίου διὰ νὰ μὴ προτρέξῃ τις καὶ διὰ νὰ ἴστανται πάντες ἐν τῇ αὐτῇ ὀριζοντίῳ γραμμῇ. Τὸ σχοινίον τοῦτο ἔλυετο ἀμέσως μετὰ τὸν ἥχον τῆς σάλπιγγος. Τὸ μέρος ἐνθα ἐμελλον νὰ φθάσωσι ἐκαλεῖτο Τέρμα ἢ Τέλος ἢ Βατήρ, ἐὰν δὲ φθάνοντες εἰς τὸ Τέρμα κτλ. ἐπάτρεφον τότε ἐκαλεῖτο Νόσσα ἢ Καμπτήρ.

Πανταχοῦ δὲ καθὼς εἰς τὸ Σταδίου οὕτω καὶ εἰς πάντα τὰ μέρη ἐνθα ἐκάθηντο θεαταὶ ἦσαν στρατιῶται διὰ νὰ φυλάττωσιν τὴν κοινὴν τάξιν καλούμενοι

παρά τῶν Ἡλείων Ἀλύται, παρά δὲ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Ῥαβδοῦχοι ἢ Ῥαβδονόμοι ἢ Μαστιγοφόροι, Ῥαβδοφόροι ἢ Μαστιγονόμοι.

Γενομένης δὲ ἡσυχίας καὶ σιωπῆς ὁ κήρυξ ἐκήρυττον: «ὁ βουλούμενος ἀγωνίζεσθαι προσελθέτω»· ἀμέσως δὲ προσήρχοντο οἱ ἀθληταὶ γυμνοὶ καὶ ἡλειμμένοι δι' ἐλαίου. Ἡγωνίζοντο δὲ οἱ Ἀθληταὶ οὐχὶ κατ' ἰδίαν συμφωνίαν ἀλλὰ κατὰ λαχόν. Ὅθεν εἶχον ἀργυροῦν ἀγγεῖον, ἱερὸν τοῦ Διὸς τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο Κάλπη, ἐν τούτῳ ἔθετον τοὺς λαχόνους, οἵτινες ἦσαν μικροὶ κύματοι καὶ εἶχον ἐν γράμμα, 2 δὲ εἶχον ταῦτ' ὁ γράμμα, τὸ Α. καὶ 2 τὸ Β., ἄλλοι δὲ 2 τὸ Γ. καὶ καθεξῆς. Καὶ τοῦτο ἐγένετο ἂν ἦσαν ἄρτιοι οἱ ἀγωνισταὶ ἂν δὲ ἦσαν περιττοί, ἔθετον ἐν τῇ Κάλπῃ ἓνα ἄγραφον λαχόν. Κατόπιν προσήρχοντο οἱ Ἀθληταὶ εἰς τὸν Δία καὶ ἐρχόμενοι κατὰ τάξιν ἐλάβανον ἓνα λαχόν καὶ πάλιν ἴσταντο κατὰ τάξιν χωρὶς νὰ ἔχωσι τὴν ἀδεικνὴ νὰ περατηρήσωσι τίνος λαχόν ἔχουσι καὶ μάλιστα ἴστατο καὶ εἰς τῶν μαστιγοφόρων κρατῶν τὴν χεῖρα τοῦ ἀγωνιστοῦ τὴν ἔχουσιν τὸν λαχόν διὰ νὰ μὴ δυνήθῃ τις νὰ ἀναγνώσῃ τὸ γράμμα. Καὶ ὁ ἔχων τὸν ἄγραφον λαχόν δὲν εἶχεν ἀνταγωνιστὴν ὅθεν ἔπρεπε νὰ προσμεῖνῃ διὰ νὰ ἀγωνισθῇ μετὰ τοῦ νικητοῦ. Ὁ τοιοῦτος δὲ ἐκαλεῖτο Ἐσεδρος.

Μετὰ ταῦτα ὁ κήρυξ ἀνεγίνωσκε τὰ ὀνόματα καὶ τὰς πατρίδας τῶν Ἀθλητῶν προσθέτων ἂν εἶχε νὰ κατηγορήσῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν ἢ ὅτι δὲν ἦσαν ἐλεύθεροι ἢ ὅτι δὲν ἔζων τιμίως. Ἐπειτα ἤγει ἡ σάλπιγξ σημεῖον ἀπολύσεως τῶν Σταδιοδρόμων οἵτινες ἔτρεχον μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως αὐτῶν.

Ὁ φθάνων πρῶτος ἐν τῇ προσδιορισμένῳ σημείῳ ἐνίκα, καὶ τὸ τοιοῦτον τρέξιμον ἐκάλουν Δρόμον. Ἐὰν δὲ φθάνοντες εἰς τὸ Τέρμα τοῦ Σταδίου, ἐπέτρεπον ὀπίσω ὅπου ἐκίνησαν τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἐκάλουν Δίαυλον, καὶ τοῦτο πολλάκις ἐγένετο τὴν δευτέραν ἡμέραν.

Ἐὰν δὲ ἔτρεχον ἀπὸ τὴν Ἀρχὴν εἰς τὸ Τέλος καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν Ἀρχὴν δηλ. τὴν Ἀφρῆν, πολλοὺς καὶ ἀδιακόπους δρόμους, τότε ὁ Ἀγὼν οὗτος ἐκαλεῖτο Δόλιχος.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐτελεῖτο ἡ ἀρματοδρομία εἰς τὴν ὁποίαν ἐδραχνῶντο μέγιστα ποσὰ χρημάτων, διότι ἔπρεπε νὰ παρασταθῇ μετὰ μεγίστης πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπείας. Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον δὲν ἐλάβανον μέρος οἱ τυχόντες, ἀλλ' οἱ πλουσιώτατοι τῆς Ἑλλάδος καὶ μάλιστα τύραννοι καὶ βασιλεῖς, ὡς ὁ Φίλιππος τῆς Μακεδονίας βασιλεὺς, Ἰέρων ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν, καὶ πολλοὶ ἄλλοι τύραννοι τῶν Συρακουσῶν. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι εἰς τὴν τοιαύτην περίστασιν ἔλαβε μέρος ὁ Ἀλκιβιάδης (Πλουτάρχου πρὸς Ἀλκιβιάδην) πρὸς ἐπίδειξιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πλούτου ὅστις ἔφερεν 7 ἀμάξας μεγαλοπρεπῶς κατεσκευασμένας ὁμοίας τῶν ὁποίων δὲν ἠδυνήθη νὰ παρυσιασθῇ οὐχὶ μόνον ἰδιώτης ἀλλὰ καὶ βασιλεὺς ἢ τύραννος. (ἀκολουθεῖ).

ΑΥΡΑ ΚΑΙ ΘΥΕΛΛΑ

Ἡ αὐρα εἰς τὴν θύελλαν εἰπέ ποτε σκιρτῶσα
 «με ἀγαποῦν οἱ ναυτικοὶ
 εἶμαι χαρὰ παρθενικὴ
 καὶ κόρη μειδιῶσα».

Θωπεύω τρυφερώτατα τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα,
 τῶν χρυσαλλίδων τὰ πτερά
 κάμω τὰ πάντα δροσερά,
 τὰς παρειαὶς ὡς μῆλα».

«Ἐνθουσιῶ τοὺς αἰδοὺς καὶ ψάλλουν εἰς τὰ δάση.
 δίδω γαλήνην τῆς ψυχῆς,
 καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἐξοχῆς,
 τὸν Πλάστην νὰ δοξάσῃ».

—Καὶ μ' ὅλα ταῦτα τὰ καλὰ καὶ δωρὰ σου τὰ θεῖα,
 οἱ ἄνθρωποι ἀμεριμνοῦν,
 τὸ θεῖον δὲν εὐγνωμονοῦν
 ὡς τὰ μικρὰ στρουθία.

«Ὅταν τὸ πλοῖόν των ἐγὼ πρόκειται νὰ βυθίσω,
 τότε ζητοῦν τὴν ἀνοχὴν
 καὶ στέλλουν ἄνω προσευχὴν,
 λέγοντες «δὸς νὰ ζήσω».

Ἐδῶ δὲν εἶμαι προσφιλεῖς εἰς τοὺς θνητοὺς, ὦ αὐρα
 διότι εἶμαι ὀχληρὰ,
 ἐγείρουσα τὰ φοβερά
 τὰ κύματα τὰ μαύρα.

Μὲ ἀποστρέφονται σκληρῶς οἱ ὄντες εἰς τὰ πλοῖα
 μὲ βλασφημοῦν οἱ γεωργοὶ
 εἶμαι κ' ἐγὼ κακὴ πηλὴ
 εἰς πάντας πολεμίας.

Πλὴν ἀρυπνῶ τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου πρὸς τὸν κτίστην
 εἰς τὴν μετάνοιαν ἐγὼ
 τοὺς ἀνοήτους ὁδηγῶ
 καὶ στοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν.

Δ. ΣΤΑΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

*** Γυνὴ ἐνενήκοντα τριῶν ἐτῶν εἰσῆλθῃ κατ' αὐτὰς
 ἐν τινι νοσοκομείῳ τῆς Ἀγγλίας πάσχουσα ἐξ εὐλογίας.

*** Ἐν τινι διαμερίσματι τοῦ Καναδᾶ αἱ προφητεῖαι
 περὶ καταλύσεως τοῦ κόσμου αἰ πρό τινας δημοσιευθεῖσαι
 ἐπείσαν τόσον τοὺς κατοικοὺς ὥστε ἀπέσχον τοῦ νὰ σπειρωσι,
 θεωρήσαντες τοῦτο περιττὸν ἀφοῦ ὁ κόσμος θὰ καταλυθῇ τὸν Νοέμβριον.

*** Αἱ κυρίαι τῆς Πολιτείας Ἰλλινουὰ προσέφερον τῇ
 συζύγῳ τοῦ πρώην προέδρου τῆς Ἀμερικῆς κ. Χαίτης ἐξ
 τόμους πλήρεις αὐτογράφων, στίχων, καὶ ἱχνογραφημάτων,
 ἐκ πολιτικῶν, συγγραμμάτων, τεχνιτῶν, ποιητῶν καὶ
 ὑπαλλήλων παντὸς εἶδους, εἰς ἐνδείξιν τιμῆς διὰ τὰς προσπάθειάς αὐτῆς πρὸς εὐδωσιν τῶν ἔργων τῆς εταιρίας τῆς
 ἐγκρατείας. Ἡ κυρία Χαίτης προσέβη ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ
 ἐμποδίσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἐν αὐτοῖς
 τοῖς ἐπισήμοις συμποσίοις τὴν παράθεσιν παντὸς εἶδους
 οἶνου ἢ πνευματώδους ποτοῦ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 11 ἀριθ. Γρίφου.

Ὁ βίος εἶναι αἰνίγμα καὶ λύσις τοῦ τὸ μνῆμα.

Ἐλυσαν δὲ αὐτὸν οἱ κκ. Ἀθ. Μπασιᾶς, Ι. Καλλιωντζής,
 Γ. Χ. Χέλμης, Α. Χ. Χέλμης Κ. Κηρίκου (Ἀθηνῶν), Π.
 Κ. Ἀποστολίδης (Πειραιῶς), Α. Σ. Σωτηριάδης (Τριπόλεως)
 Ἀγγελικὴ Σ. Παπαδοπούλου, Ἀχ. Ζαριφάκης, Γ. Τζιμέρης,
 καὶ Δ. Γρ. Παπᾶ (Σμύρνης), Γ. Βάγιας, Μ. Βαρδαρίγος (Ἄ-
 παντες ἐμμέτρως ἔλυσαν, εἰς οὓς θ' ἀποσταλῶσιν τὰ βιβλία
 ἅμα λάβωμεν αὐτὰ ἐκ τοῦ πέμψαντος ἡμῖν τὸν Γρίφον).